

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire. The man, on the left, has dark hair and a light beard, wearing a dark pinstriped tuxedo with a white shirt and a black bow tie. He is looking down at the woman. The woman, on the right, has long, straight brown hair and is wearing a purple lace halter-neck dress and large, ornate silver earrings. She is looking up at the man. They are standing close together, almost touching.

Maisey Yatesová
Noc na Korfu

MAISEY YATESOVÁ

NOC NA KORFU

PŘEKLAD

HANA ZAMRAZILOVÁ

Milá čtenářko,

docela mě pobavilo, když mně došlo, v jaký „ostrovní speciál“ se proměnily edice Sladký život a Sladký život Duo poslední měsíc roku 2025. Jen považte! Příběh Rafaella a Alainy začal na bezejmenném karibském ostrůvku (Když se za mě nevdáš...!). Jemima a Chase se potkali (kde asi, když se povídka jmenuje Co se stalo na Bermudách?)... Princezna Laia z ostrovní Isla’Rosy a princ Dax ze stejného ostrovního Santangeru se „našli“ na ostrůvku v Malajsku (Králova zakázaná snoubenka). Kde se „lámal chleba“ mezi Rachel a Alexem, je taky jasné už z názvu (Noc na Korfu)! A Quinn a Matteo spolu prožijí sedm dnů na Santa Lucii (Týden v Karibiku)...! Takže pouze Luca a Hope (S bodyguardem na horách) se musí spokojit se zasněženými rakouskými Alpami. Ale není taková horská chata uprostřed závějí taky tak trochu ostrov?

Vlastně je to ale více než příhodné. Dovolte mi uzavřít dnešní úvahu takovým celkem snad poetickým bonmotem: Láska je ostrovem, na němž ztroskotali ti dva. Ostrovem, kde si jsou navzájem Robinsonem a Pátkem. Ostrovem, z něhož nechtějí být nikdy záchránění!

Přeji Vám do příštího roku co nejkrásnější troskotání.

A nevítané koráby, které by vás chtěly zachraňovat, ať vezme čert!

S láskou

Váš Harlequin

Maisey Yatesová

NOC NA KORFU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
One Night to Risk it All

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2014

Překlad:
Hana Zamrazilová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2014 by Maisey Yates
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Noc na Korfu, 2016 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2241-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2242-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2243-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Rachel Holtová upřela pozornost na noční stolek, kde se ve světle lampičky třpytil prsten. Zvedla levou ruku a zadívala se na prst, na kterém se ještě před pár hodinami blýskal.

Bylo divné vidět po tak dlouhé době prsteníček bez prstenu.

Ale nezdálo se jí správné mít ho teď navlečený.

Vzala ho ze stolku a podržela si ho před očima, pozorovala, jak hází jiskry, a pak se otočila k muži, který spal v posteli vedle ní. Měl jednu ruku pod hlavou, oči zavřené, kadeř tmavých vlasů spadlou do obličeje. Kouzelný padlý anděl, který jí ukázal nádherně hříšné věci.

Ale nebyl to muž, od kterého měla prsten. Nebyl to ten, za něhož se měla za měsíc provdat.

A to byl problém.

Pomyslela si, že o tak krásném muži je těžké uvažovat jako o problému. O Alexovi s úžasně hlubokýma modrýma očima a zlatavě bronzovou kůží. O Alexovi, kterého potkala včera odpoledne – panebože, neznala ho ani dvacet čtyři hodin – v přítavu.

Podívala se na hodiny. Znali se osm hodin. Stačilo osm hodin, aby odhodila roky usedlého a úctyhodného života. Aby si stáhla prsten a následovala... Nemohla říct, že hlas srdce. Byl to jasně hlas hormonů.

Na co myslela? Takhle se přece normálně nechovala. Už ne. Už to přece znala. Věděla, jaké to je nechat

emoce nebo vašeň zvítězit nad zdravým rozumem nebo dobrými způsoby.

Ale dnes večer neměla žádné dobré způsoby.

Od první chvíle, kdy ho uviděla, se ocitla naprosto v zajetí kouzla jeho pohybů, hry jeho svalů, když ho pozorovala při úklidu paluby. Zavřela oči a v duchu se přenesla do toho okamžiku. A bylo snadné si vybat, proč ztratila hlavu... a šaty.

Byl nejkrásnější den od doby, kdy přijely na Korfu. Nebylo příliš horko a od moře vál příjemný větřík. Rachel s Alanou se naobědvaly a její kamarádka se chystala odjet na letiště, aby se vrátila do New Yorku. Rachel zůstávala v Řecku, protože se měla jménem rodiny zúčastnit charitativní akce.

Tahle dovolená měla být labutí písni její svobody, než se příští měsíc vdá. Poslední vybouření, samozřejmě decentní, jak to chce udělat každý, kdo se chystá navždy spojit svoje tělo i duši s druhým člověkem.

„Podíváme se ještě na nějaké boty?“ navrhla Alana a ukázala na malý butik na druhé straně bílé dlážděné ulice.

„Ani ne,“ odpověděla Rachel s pohledem upřeným přes vodu na loď a jachty zakotvené u mola.

„Nejsi nemocná?“

Zasmála se a přešla k zídce u vstupu do přístavu. Opřela se o ní. „Možná.“

„Ta svatba, co?“ zeptala se Alana.

„Možná. Věděla jsem už dlouho, že to jednou musí přijít. Chodíme spolu už šest let a zasnoubení jsme taky pár roků. Datum svatby je známé už jedenáct měsíců. Takže...“

„Ale můžeš změnit názor,“ řekla Alana.

„Ne. To nemůžu... Umíš si to představit? Ta svatba je společenskou událostí roku. Ajax tím získá podíl v naší rodinné společnosti. Můj otec bude mít konečně syna. A všichni víme, že oba dva to moc chtějí.“

„A co chceš *ty*?“

Bylo to už dlouho, kdy se jí na to někdo zeptal. Upřímně ani neznala odpověď.

„Já... záleží mi na Ajaxovi.“

„Miluješ ho?“

Zaujal ji pohyb na jedné z jachet – muž, který čistil palubu. Neměl tričko, jen vybledlé volné šortky a sluneční světlo zdůrazňovalo pevné křivky jeho těla.

Zatajil se jí z něj dech.

V ten okamžik ji jako přílivová vlna zaplavila všechna vášně, všechen žár, všechna hluboká touha, která v ní už léta narůstala od chvíle, kdy se jich zřekla – kdysi dávno, kdy jí poprvé někdo zlomil srdce.

„Ne,“ odpověděla, aniž spustila oči z toho muže na jachtě. „Ne, nemiluju ho. Ne tak, jak to myslíš. Nejsem do něj zamilovaná. *Mám* ho ráda, jen ne... takhle.“

Nebylo to žádné nečekané odhalení. Ale po tom náhlém návalu vzrušení to bylo víc znepokojivé než obvykle.

Nemyslela, že by to byla její chyba. Ani její, ani Ajaxova, jen toho, jací byli lidé. Ajax nebyl vášnivý muž a nikdy jí nedal najevo, že by po ní toužil. Naopak se jí sotva kdy dotkl. Ani po letech strávených spolu nepostoupil dál než k polibku. Někdy k hezkému hlubokému polibku. Ve svém bytě ji někdy líbal i docela dlouho. Ale šaty zůstávaly na svém místě. Země se nezachvěla. Nikdy nebylo těžké přestat.

A protože to byl velmi pohledný muž, předpokládala, že chyba – jestli se tomu dá říkat chyba – je v nich obou. Ona ztratila kus sebe, kus vášně, kterou musela potlačovat po celé roky přísné sebekontroly. Poté co dopustila, aby ji vášně zavedla na kraj propasti a jen na poslední chvíli ji přitáhli zpátky. Od té doby držela svou vášně přísně na uzdě. Představovala si, že to z nich udělá ideální pár.

Ale nebyla to pravda. Už to zjistila. V krátkých záblescích upřímnosti to věděla.

Ona byla vášnivá. Stále je. A *chce* být.

„Co budeš dělat?“ zeptala se Alana s naléhavým zájmem.

Rachel pálily tváře. „Co... s čím?“

„Nemiluješ ho.“

Aha. Samozřejmě, Alana jí nečetla myšlenky – netušila, že Rachelin svět se momentálně točí okolo muže sto metrů od nich. Mávla rukou. „Ano, ale to pro mě není nic nového.“

„Zíráš na tamtoho chlapíka.“

„Ano. Je...“

„Hmm. To je. Běž si s ním promluvit.“

„Cože?“ Rachel se rychle obrátila a podívala se na Alanu. „Jen tak... jít za ním?“

„Jo. Do letadla musím až za několik hodin, takže kdybys potřebovala zachránit, budu tady. A jinak se stáhnu.“

„Jít si s ním promluvit a co pak?“

Flirtovat, riskovat, žít okamžikem – to všechno bylo součástí tak daleké minulosti, že se zdálo, jako by se to stalo někomu jinému. Rachel, která jen o vlasek unikla ponížení svému i své rodiny, byla pryč. Nová Rachel se zachránila z trosek. A ta nová Rachel úzkostně dodržovala pravidla. Byla diplomatka. Plula s proudem a dělala, co bylo v jejích silách, aby s ní byli všichni spokojení. Aby si byla jistá, že nepřekročí hranice a nedostane se mimo bezpečnou síť, kterou jí poskytoval otec.

Ale když teď stála ve slunečním světle a myslela na bezpečí, nebo na jistotu, kterou cítila s Ajaxem, jako by se dusila. Cítila, jako by se jí kolem krku stahovala oprátka a odpočítával se čas do hrozící popravdy.

Nedramatizuj to, Rachel, je to svatba, ne oběšení.

Ale i tak se cítila spíš na to druhé. Protože sňatek znamenal naprostou a definitivní jistotu. Jistou budoucnost jako Ajaxovy ženy. Po zbytek života bude

nová Rachel, která nikdy nesmí neutrpět šrám na neposkvrněném štítu.

„Musíš jít a dát s ním řeč,“ vyrušila ji Alana. „Zrudla jsi, sotva jsi ho zahlédla. Jako... prostě opravdu zrudla. Jako by v tobě zažehl oheň.“

Rachel polkla. „Až tak?“

„Podívej, na střední škole jsme dělaly hodně hloupé věci...“

„Přinejmenším,“ dodala Rachel.

Alana pokračovala: „Ale myslím, že jsi to trochu přehnala na druhou stranu.“

„Neměla jsem jinou možnost.“

„Možná ne. Ale myslím, že ani takhle budoucnost není lepší.“

„Co jiného můžu dělat, Alano?“ namítla Rachel.

„Můj táta mě tolikrát zachránil, a já ho dotlačila až k tomu, že ode mě chtěl dát ruce pryč. A teď? Jsme si blízcí. Máme dobrý vztah. Je na mě hrdý. A jestli je Ajax cena, kterou za to musím zaplatit... přijímám to.“

„A zapálil v tobě někdy oheň?“

Rachel se znovu zadívala na muže na jachtě. „Ne,“ hlesla. „To nikdy.“

„Pak myslím, že si dlužíš strávit nějaký čas s někým, kdo to dokáže.“

„Tak... bych měla jít a oslovit ho? Aby mě poslal k čertu a pak se vrátil k práci?“

Alana se zasmála. „To neudělá, Rachel.“

„Jak to víš? Třeba se mu nelíbí blondýnky.“

„Budeš se mu líbit ty, protože jsi žena, ze které muži šílí.“

„To už dávno neplatí.“ Flirtování, škádlení a pohrávání si s muži skončilo před dobrými jedenácti lety. A Ajax nikdy nevypadal, že by z ní šílel.

„Lžeš,“ mávla Alana rukou. „Zažij trochu vzrušení, zlato. Než přestaneš úplně žít.“

Rachel chtěla šlehnout výhružným pohledem po

své kamarádce, ale nemohla spustit oči z toho muže.
„To jsi vyčetla z věštby v koláčku štěstí?“

„Máš s tím svým vždycky orgasmus? Protože já ano. Takže...“

Při zmínce o orgasmu se Rachel začervenala. Ne, to neměla. Párkrát ho poskytla, ale nikdy na oplátku.
„Jdu s ním promluvit,“ prohlásila nakonec. „Promluvit. Ne s ním mít orgasmus. Takže nezvedej tak významně obočí.“

„Dobře. A budu poblíž. Kdybys... kdybys něco potřebovala, pošli textovku.“

„Mám u sebe pepřový sprej,“ ujistila ji Rachel.
„Ajax na tom trvá.“

Při zmínce o snoubenci se trochu ošila. Ale nechystala se nic provést, rozhodně nic vážného. Jen si chtěla jít popovídat s polonahým námořním hřebcem.

Šlo jen o to užít si tu chvíli. Jen chvíli. Aby byla zase odvážná a jistá, ne jako Rachel, jakou byla poslední desetiletí. Jen okamžik. Jen prohodit pár slov s mužem, protože se jí líbí. Nic víc.

Zhluboka se nadechla a odhodila si vlasy dozadu.
„Popřej mi... no, ne zrovna štěstí.“

Alana spiklenecky zamrkala. „Buď šťastná.“

„Ne, nebudu nevěrná Ajaxovi.“

„Dobře,“ neoponovala Alana.

„Neudělám to.“ Jen ta představa byla směšná. Byli lidé, kterým se to líbilo. Odvážní lidé, kteří se řídili heslem *Carpe diem*. Ale to nebyl její případ. Už ne. A ani si nebyla jistá, jestli někdy byl. Její rebelství před lety nebyla touha po svobodě, jen touha vzepřít se omezením, která ji držela na místě. Ale jen do chvíle, kdy zjistila, jak její chování působí na ostatní lidi. A jak moc to působí na ni samotnou. Nejen na její přítomnost, ale na celou budoucnost.

Ale jenom mu říct ahoj nebylo nic špatného. Neuškodí, když se chvíli bude vyhřívat v žáru přítomnosti toho cizince.

Rachel se otočila a vyrazila k molu. Ruce se jí třáslly a tělo se vzpíralo tomu, co se chystala udělat. Dlaně měla zpocené a srdce jí bušilo tak rychle, že si byla skoro jistá, že v příštím okamžiku omdlí. V ústech jí vyschlo. Jo, všechny signály, že by se měla zachránit útekem, byly pohromadě.

Ale ignorovala je.

Ještě jednou se ohlédla po Alaně, která zůstala stát u zdi a dívala se za ní. Pak se znovu obrátila ke svému cíli.

Jen pozdraví. A možná si trošku zaflirtuje. Jen maličko, nevinně. Trochu si pamatovala, jak se to dělá. Kdysi byla mistr ve flirtování. Kroucení očima a dotýkání se mužových ramen, aniž by měla zájem o něco víc než pošimrat jeho ego. Byla to jen hra. Legrace.

Proč si to znovu nezkusit? Tohle je její poslední vyhození si z kopýtka, než se vdá. Chtěla si vyrazit a nakupovat s Alanou. Trochu si ulevit od napětí, válet se na pláži, pak si užít charitativní galavečer. Všechno mimo bezpečný kruh rodiny a Ajaxe.

Ale to byla jen část. Hlavní bylo si na chvíli odpočinout od té Rachel Holtové, osoby, kterou milovala média. Od Rachel Holtové, která se snažila dělat všechno vzorně a skvěle reprezentovat svou rodinu.

Potřebovala být nějakou dobu jen Rachel. Ani nová Rachel, ani stará. Prostě jen Rachel.

Zastavila se před jachtou a znovu se rozechvěle zhluboka nadechla.

Pak se podívala nahoru a střetla se s elektrizujícím pohledem modrých očí. Následoval pomalý široký úsměv a zablýsknutí bílých zubů ve snědém obličejí. Zblízka byl ještě krásnější. Nevýslovně přitažlivý. Odhrnul si z očí tmavé kadeře a rozehrál tím pohybem svaly. Představení jen pro ni. A její hormony vyskočily a propukly v aplaus. A žádaly přídavek.

Proklaté hormony.

„Zabloudila jste?“ zeptal se angličtinou s těžkým akcentem.

Stejný akcent měl Ajax. Řecký. A přece to neznělo stejně. Tenhle nebyl tak jasný. Byl drsný a dráždil citlivé místo někde v ní. Dřel se o ztvrdlá vyschlá zákoutí a rozdmýchával jiskry, které v nich doutnaly.

A to všechno dvěma slovy. Bude zatracená, jestli se hned neotočí a neodejde.

Ale neudělala to. Zůstala stát na místě jako vrostlá do země.

„Já... Byla... Byla jsem támhle,“ ukázala zpátky k zídce, kde před chvilkou postávala s Alanou, která už byla pryč. „A zahlédla jsem tě.“

„Zahlédla jsi mě?“

„Ano.“

„A v čem je problém?“

„Já...,“ řekla se zajíknutím. „Není to problém, to ne. Jen jsem si tě všimla.“

Stoupl na kovové zábradlí kolem paluby a seskočil na molo. Pohyboval se plynule, elegantně... a zatraceně přitažlivě.

„Jak se jmenuješ?“

„Rachel Holtová.“

Čekala. Na záblesk poznání v jeho očích. Až mu dojde, že stojí před někým, koho zná z médií. Až projeví nadšení, nebo se k ní otočí zády. Lidé jen zřídka udělali něco jiného.

Ale žádný záblesk nepřišel.

„Dobře, Rachel,“ řekl a jeho hlas se jí vlil do těla jako tekutina. „A čeho sis na mně všimla?“

„Že... jsi žhavý,“ odpověděla. Nikdy v životě nebyla při setkání s mužem tak odvážná. I když si nebyla úplně jistá, jestli je odvážná, nebo idiot. Uměla jednat s lidmi. Byla skvělá hostitelka. Všichni ji milovali, dokonce i bulvární média. Pečlivě si budovala a zuřivě bránila svoji reputaci slečny Dokonalé.

Ale měla daleko větší zkušenosti s nabízením vychlazených nápojů než s nabízením sebe sama.

Zvedl obočí. „Já že jsem žhavý?“

„Jo. Copak za tebou ještě nikdy nepřišla nějaká žena?“ Tváře jí hořely a nebylo to odpoledním sluncem. Neměla v úmyslu na něj takhle uhodit, ale ta slova jí prostě vyletěla z pusy.

Prokletá pusa. Skoro tak prokletá jako její hormony.

„To ano, ale žádná to neudělala tak kouzelně. Chceš tím dosáhnout něčeho konkrétního?“

„Myslela jsem...“ Najednou chtěla. Najednou chtěla všechno, všechno s tímhle cizincem. Chtěla se ho dotýkat, líbat ho, cítit, jak jeho prsty zanechávají ohnivou stopu na její holé kůži. Chtěla, aby ji vzal na nový vrchol extáze, o které nikdy ani netušila. „Myslela jsem, že bychom si spolu mohli dát něco k pití.“ Pití. Vychlazené nápoje. Ocitla se tak na svém bezpečném území, kde bude možná trochu šikovnější. Ještě neznala jeho jméno. „Jak se jmenuješ?“ zeptala se, protože se jí zdálo slušné znát jméno muže, kterého si představovala ve svých nahých fantaziích.

„Alex,“ odpověděl.

„Jen Alex?“ podivila se.

Pokrčil rameny a ten pohyb byl doprovázen hrou svalů na hrudi. „Proč ne?“

Opravdu, proč ne? Neměl důvod být něčím víc. Komu záleží na tom, jak se jmenuje dál? Nikdy nebude mít příležitost, aby použila jeho příjmení. Nikdy ho nebude představovat na večírku nebo ho zapojovat do konverzace. Od zítřka už ho nikdy neuvidí.

„Pravda. Takže zajdeme na skleničku? Nebo... nebude tvůj šéf zuřit?“

„Můj šéf?“

„Majitel jachty.“

Zamračil se a ohlédl se přes rameno na loď. „Aha.

Ne, ten je na pár dní v Aténách. Jen mám na ni trochu dohlédnout. Nemusím s ní být uvázaný u mola.“

„Asi ne. Pokud nebudeš chtít radši odplout.“ Zasmála se a hned jí bylo hloupě. Jako by jí bylo najednou zase osmnáct let místo osmadvaceti. I když ani tenkrát nebyla při jednání s muži hihňající se směšná holka. Uměla to daleko lépe.

Zjevně ji teď opustily všechny životní zkušenosti i soudnost.

Nakrčil nos a zamžoural do sluníčka. Byla to klukovská grimasa a ještě víc ji rozpálila. „To nepředpokládám. I když jsem to dělal.“

„Opravdu?“

„Jasně. Proto jsem skončil tady. Hodně času jsem strávil na vlnách.“

Cítila, že jeho slova mají hlubší smysl. A měla dojem, že od toho cizince, kterého znala sotva pět minut, to bylo upřímnější, než co kdy slyšela od muže, kterého si měla vzít.

„Takže...“ navázal. „Jdeme?“

„Samozřejmě.“

„Jen si vezmu triko.“ Usmál se na ni a vyšvihl se zpátky na palubu. Stálo ji veškeré sebezapření, aby nevyhrkla: „Ne prosím, nech to tak.“ Uvědomila si, že by to bylo moc dotěrné. A bez ohledu na to, jak moc by to chtěla, od určité doby už nikdy nic podobného neudělá.

Sklenička bude to jediné, k čemu dojde.

Zašli do baru a objednali si dvě sodovky. Napsala Alaně, že všechno je v pořádku a že ji nikdo nezavraždil sekerou. Ale už nepsala, když pak s Alexem hodiny chodili po městě nebo když si dali na molu večeri a povídali si a smáli se nad mořskými plody a těstovinami. Nenapsala Alaně, když jí dal Alex na vidličce ochutnat předkrm ze svého talíře, ani jak se přitom jejich pohledy setkaly. Jak ji přitom zalilo hor-ko.

A ani že ji vzal do nočního klubu.

Nebyla v takovém podniku od doby, kdy by tam musela proklouznout pod falešnou identitou. Takové kluby byly podhoubím skandálů a sexu a otec ani Ajax by něco takového neschvalovali. Za návštěvu takového místa by ji média ukřižovala.

Alkohol, hlasitá hudba, dusný taneční parket přeplněný lidmi. Byly časy, kdy to milovala. Ale už zjistila, že si musí dávat pozor na to, s kým tam jde. Už věděla, do jakých potíží se tam může dostat. Poznala, že odtud vede cesta dolů, která má jen jeden konec, a ten není šťastný.

Ale tentokrát si dá záležet na dobrém chování. Cítila se tu v jiném světě, jako by ji Alex kouzlem odřízl od domova. Nikdo ji tu nesledoval, nečekal, jak se bude chovat. Byla si jistá, že už nehrozí, že by se projevila jako v minulosti.

S Alexem se cítila zvláště rozjařeně. Bylo to trochu nebezpečné – tu dávku adrenalinu už nutně potřebovala. Příliš dlouho si ji odpírala.

Byly to prázdniny. Užívala si je a moc se jí to líbilo. Byly to prázdniny od sebe samé.

„To je taková zábava!“ zavolala a snažila se přehlušit dunící basy.

„Líbí se ti to?“ zeptal se.

„Moc!“

Vzal ji za levou ruku a jí projel blesk od zápěstí až na dřeň. „Chtěl jsem se tě zeptat na tohle,“ řekl a natočil jí ruku hřbetem nahoru. Zásnubní prsten se ve světle zablýskl.

Při tom pohledu se jí sevřel žaludek. Nechtěla na to myslet. Na realitu.

„Nejsem vdaná,“ řekla.

Široce se usmál a modré oči mu zajiskřily. „Nezáleželo by mi na tom, kdybys byla. Jen bych se zeptal, jak velký je tvůj muž. A jestli nemá nějaké napojení na organizovaný zločin.“